

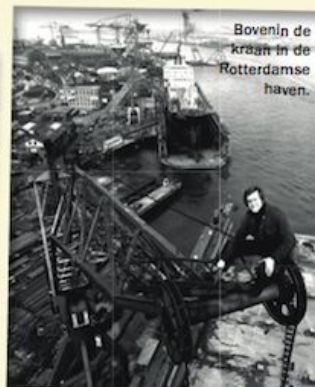
De jeugd van...

LEE
TOWERS

Samen met broer Krijn op de lagere school in 1956.

Een jonge Leen aan het werk op de LTS.

Bovenin de kraan in de Rotterdamse haven.

'Pas op latere leeftijd leerde ik mijn vader écht ken nen'

In de rubriek De Jeugd Van... gaat Weekend elke week met een Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door het fotoalbum van Lee Towers (66). Al meer dan veertig jaar staat de ex-kraanmonteur wijd en zijd bekend als de artiest met 'n groot orkest áchter en 'n gouden microfoon vóór zich, maar bovenal is hij een echte familieman.

DOOR FRANK WAALS.
FOTO'S PRIVÉBEZIT/RENI VAN MAREN

Krijn en moeder Jeanette woonde Lee er met een zus, de oudste van het hele stel, en drie oudere broers. Na vier jaar kwam daar een broertje bij, die naar zijn vader Krijn werd genoemd. Een drukke bedoening dus. 'Voordat mijn jongste broertje het levenslicht zag, ben ik heel lang het benjaminnetje van de familie geweest', aldus Lee. 'Je moest niet met één vinger naar mij durven wijzen, want dan had je mijn broers achter je aan. We hebben met al die mannen thuis wel een vrij Spartaanse opvoeding gehad. Pa en ma waren streng, er golden duidelijke regels. Wijzelf deden elke dag aan sport, zoals boksen en gewichtheffen met een balk en twee met stenen gevulde emmers. Ook hadden we een rekstok in de tuin, waar mijn moeder de kleden op uitklopte. We waren daardoor allemaal heel sterk en stoiden dikwijls met elkaar, waardoor de lamp in de huiskamer wel eens naar beneden viel. Wel op een leuke manier hoor. Niet zoals tegenwoordig, waar men elkaar zowat het leven uitslaat om

niets. Wij broers voelden ons als de Muskietiers. Eén voor allen en allen voor één.' Leen woonde met zijn zus, broers en ouders in het dorpje Bolnes. 'Letterlijk onder de rook van Rotterdam, de overkant van de straat wás Rotterdam. Wij woonden daar net een paar meter buiten en daar heb ik altijd flink de pest over in gehad', gaat Lee verder. 'In die grote stad gebeurde namelijk alles. Vanuit de tuin van mijn geboortehuis, dat nu niet meer bestaat, konden we de kop of kont van de schepen die in de haven lagen zien. Een tante en oom woonden in Rotterdam, een wereldreis als we daar met de bus naartoe gingen. Met mooi weer liepen we soms naar de stad, het hele stuk vanaf IJsselmonde via het tunneltje onder de Maas door naar de Parkkade. Van mijn broers mocht ik nooit mee, maar ik volgde hen dan altijd stiekem op een afstandje. Als we dan eenmaal te ver van huis waren, konden ze het natuurlijk niet meer maken om mij terug te sturen. Mijn jongere broer Krijn,

die overigens later is verongelukt, werd geboren in de periode dat mijn ouders uit elkaar begonnen te groeien. Daarbij werden ze ook nog eens tegelijkertijd ziek. Je begrijpt dat het er thuis niet makkelijker op werd. Op mijn achttiende ging ik dan ook het huis uit en woonde ik tijdelijk bij de bassist van onze band in Ridderkerk. Daarna ben ik, heel ondoordacht, op mijn negentiende voor het eerst getrouwd. Veel te vroeg, want het werd geen succes.'

Liedjes om de tafel

De armoede waarin het gezin Huijzer opgroeide, is in niets te vergelijken met de crisis van nu. Tegenwoordig kopen de meeste mensen iets minder kerstcadeautjes dan in voorgaande jaren, maar in Lee's kindertijd was er vaak niet eens geld voor kolen voor de kachel. 'Wanneer het flink had gevoren, stonden de bloemen op de ramen. Maar échte bloemen zagen we nooit', vertelt hij. 'Alle broers sliepen samen op zolder. Geen schotje of een gordijntje tussen de bedden in, daar moesten we

het mee doen. Dat was dan je plekje. Rillend van de kou lagen we daar met een warme kruik bij elkaar. Temidden van alle armoede hadden we streng religieuze, maar lieve ouders die er het beste van probeerden te maken. Mijn vader was van 1888, dus al flink op leeftijd toen wij opgroeiden. Mijn moeder was dertig jaar jonger. Toen ik geboren werd, was pa al 58 jaar. Voor zijn huwelijk voer hij als zoon van een beurtschipper met zijn vader dag in dag uit met een zeilbootje door de Maas, op zoek naar een vrachtje. De stoommachines en motoren waren echter in opkomst en tegen die concurrentie was opa niet opgewassen. Mijn vader werd vervolgens los werkman omdat hij nooit een vak had geleerd. De bijbel kende hij uit zijn hoofd, waar wij veel respect voor hadden. Als kind begonnen wij allemaal al vroeg met werken. Niet om daarmee een extra zakcentje te verdienen, alles ging linea recta de huishoudpot in. Mijn vader is blijven werken tot zijn 68ste. We

Lee samen met zijn moeder in 2006.

'Laura is de enige en de echte'

Henriëtta, John, Laura, Lee, Claudia en Peter in 1984.

Te gast bij Willem Duys.

zagen hem weinig omdat hij vaak overwerkte. Daardoor heb ik de eerste tien jaren van mijn leven weinig met die man gesproken. Dat heb ik wel gemist, maar hij kon niet anders, er moest brood op de plank komen. Pas nadat hij met pensioen was gegaan, heb ik mijn vader écht goed leren kennen. Toen was hij vaak thuis en zong hij samen met ons liedjes om de tafel, speelde ik op de mondharmonica of voerde hij kleine conferences op. Toch was hij zelf het liefst nog langer doorgeslagen met werken. De reuma dwong hem echter een punt te zetten achter zijn loopbaan en het zware werk aan zijn zonen over te laten.'

Als dubbeltje geboren

Lee en zijn broers brachten geld in het laatje door de bakker, de slager en de groenteboer bij te staan. Lee zelf had op zijn tiende al twee krantenwijken. 'Soms was het weer zo slecht dat ik de sloot niet meer zag. Deze was dan dichtgesneeuwd en enkel aan de elektriciteitspalen kon ik zien waar het landweggetje liep. Af en toe maakte ik daarbij een lelijke smakkerd. Het rondbrengen van de kranten zegde je niet zomaar af, dat zat niet in ons. Dus al liep je tot je knieën in de sneeuw, de krant moest hoe dan ook bezorgd worden. Thuis zaten mijn ouders dan elke keer te bidden dat ik weer heelhuids thuiskwam. Dat deed ik ook, maar vraag niet hoe. Bij het kleine kachelkje kon ik, helemaal verkleumd, een beetje bijkomen.' Toch werd er in het gezin Huijzer

De familie Huijzer in 1967. Lee staat als vierde van links.

nooit over armoede gesproken. Lee: 'We begrepen het, het was nu eenmaal zo. Discussies over honger of geld waren er nooit. De gedachte was: rijkdom is voor ons soort mensen niet weggelegd; als je als dubbeltje geboren bent, word je nooit een kwartje. Wij waren geen afhakers, gingen ondanks alle ellende gewoon door. Zo maakte mijn moeder in die tijd bij wel drie gezinnen thuis schoon, en dat terwijl ze zelf ook een gezin met zes kinderen draaiende hield. Als je daar nu over nadenkt, is dat krankzinnig. Maar voor ons was het de normaalste zaak van de wereld, we moesten toch eten. Als andere mensen op vakantie gingen, plukten wij met de hele familie bonen en aardbeien bij een boer. Zo hebben we geleerd met elkaar te overleven. Een weekje weggaan zat er voor ons niet in. Behalve één dag in het

jaar, dan gingen we met z'n allen naar het strand in Scheveningen. Geld voor een auto was er niet, dus we reisden met de tram en de bus. Dat kostte veel tijd en als we er dan eenmaal waren, konden we al bijna weer terug. Toch genoot ik altijd wel van die ene dag in het jaar. Het was de enige dag waarop mijn vader vrij nam van zijn werk, om bewust tijd met ons door te brengen. Onbetaalbaar vond ik dat.' Vader Krijn vond het maar niets dat zijn zoon van zingen eerst zijn hobby en later zijn beroep maakte. Lee: 'Helaas heeft hij nooit écht mee kunnen maken dat ik als artiest de weg omhoog vond. Maar ik weet zeker dat hij trots zou zijn geweest. Bij al die successen heeft mijn moeder (nu 94, red.) wel enthousiast aan de zijlijn gestaan, en zij geniet voor twee. Bij elk bijzonder gala krijgt ze een mooie plek van

me. Mijn moeder plukt de dag, het gaat gelukkig heel goed met haar. Zij is heel belangrijk voor ons en in gedachten is pa er ook bij. Hij heeft weliswaar nooit de grote concerten in Ahoy mogen meemaken, maar het muzikale dier dat ik was heeft hij wel gezien. Met wisselend humeur. 'Ga jij nou maar een vak leren', zei hij dan. Ik had altijd bandjes. Repeteren was voor mij een soort missie. Als je ook maar één keer zonder goede reden een repetitie afzegde, dan had je flink bonje met me. Mijn vader heeft nog net kunnen meemaken dat ik besloot de kant van professioneel zanger op te gaan, maar echt gelukkig werd hij daar niet van. Het is natuurlijk ook een onzeker vak, nog steeds. Zelfs de winnaar van The Voice Of Holland moet tegenwoordig nog maar zien of hij of zij over vijf jaar nog steeds een boterham kan verdienen met zingen.'

Alles of niets

Op school was Engels altijd Lee's beste vak. 'Als ik drie keer een liedje hoorde op de radio, zat het al in mijn hoofd. Ik wilde ook altijd weten waar het over ging. Ik vroeg dan aan de zus van mijn vriend, die directiesecretaresse was, het liedje te vertalen.' In zijn werk heeft de zanger daar veel profijt van. Het heeft hem ver geërucht en laat hem genieten van zijn profissie en de passie daarvoor.

Toch is zijn vak niet het belangrijkste. Dat is zijn familie; zijn moeder Jeanette, zijn vrouw Laura met wie hij al 43 jaar samen is, hun kinderen Henriëtta, Peter, John en Claudia en hun elf kleinkinderen. Lee: 'Laura is mijn lot uit de loterij en altijd in evenwicht. Dat heb ik niet. Het is bij mij door mijn gedrevenheid vaak alles of niets en soms komt de stoom me uit de oren. Zij weet me dan op een verstandige manier altijd weer in balans te brengen. Voor ons allebei was het direct liefde op het eerste gezicht en ik kan na al die jaren met recht zeggendat Laura de liefde van mijn leven is.'

27 januari heeft in het oude Luxor in Rotterdam de première plaats van Lee Towers, *The Voice Of Rotterdam*, een documentaire over het leven van de Rotterdamse zanger.